

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **M. R.**
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Kužílkem
sídlem Blahoslavova 72/4, 750 02 Přerov

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2017/116117-161/1 ze dne 7. 6. 2017

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2017/116117-161/1 ze dne 7. 6. 2017 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se** náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Pavlu Kužílkovi, **se přiznává** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka 13 139,39 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci a doplněnou podáním ustanoveného zástupce z 1. 8. 2017 domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky (dále jen „povinný subjekt“) č. j. UPCR-OL-2017/36340 ze dne 4. 5. 2017 o odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen InfZ“), kterou se žalobce domáhal sdělení pracovního zařazení a specifikace práce B. G. (správně G.), jenž pracoval na úřadem práce dotovaném pracovním místě ve společnosti UMZ s.r.o., IČO: 269 28 761, sídlem Dluhonská 2942/102, Přerov, jakož i sdělení, zda jeho pracovní poměr k datu podání žádosti nadále trvá.
2. Žalobcova žádost byla odmítnuta podle § 8a InfZ s odůvodněním, že požadované informace jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen ZOOÚ“).

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že 15. 5. 2017 byla povinnému subjektu doručena čtyři do značné míry nesrozumitelná podání, jež byla podle svého obsahu vyhodnocena jako odvolání. Povinný subjekt vyzval žalobce k odstranění jejich nedostatků, načež žalobce telefonicky sdělil, že „nic posílat nebude“.
4. S postupem povinného subjektu při vyřízení žádosti se žalovaný ztotožnil. Z ustanovení § 8a InfZ vyplývá, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Podle § 4 písm. a) ZOOÚ je přitom osobním údajem jakákoli informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Za osobní údaj je tak třeba považovat veškeré informace, které mohou souviset s jednotlivcem. Poskytnutím žalobcem požadovaných informací by bylo zasaženo do osobnostních práv jednotlivce zaručených Listinou základních práv a svobod, zejména jejím článkem 10, protože i při znečitelnění osobních údajů by bylo zřejmé, o jakou osobu se jedná. Žalovaný uzavřel, že z hlediska proporcionality zájmů v této otázce se přiznává větší váha ochraně osobních údajů jednotlivce před právem na informace.

III. Žaloba a její doplnění

5. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že jeho žádost o poskytnutí informací byla odmítnuta, aniž bylo zahájeno jakékoli řízení, v němž by mu bylo řádně sděleno a odůvodněno, zda mu požadované informace budou nebo nebudou poskytnuty, případně zda bude zvoleno jiné řešení situace. Součástí žalobcova odvolání byla čtyři další podání (námitky), jimiž se povinný subjekt nezabýval, ačkoli vyzval žalobce k odstranění jejich vad z důvodu nesrozumitelnosti. Povinností správního orgánu přitom je svá rozhodnutí řádně odůvodnit a vypořádat se s námitkami účastníka řízení. Kromě toho byla výzva

k odstranění vad podání vydána až po právní moci rozhodnutí o nevyhovění odvolání, což je v rozporu s právem na spravedlivý proces.

6. Věcné posouzení žalobcovy žádosti je pak v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že právo na ochranu osobních údajů a právo na informace jsou si ve svém významu rovny a jedno z nich nelze upřednostnit před druhým. To platí obzvláště za situace, kdy je na poskytnutí informace veřejný zájem a upřednostnění jednoho z ústavně chráněných práv je bezdůvodné. Ne každá informace je totiž zásahem do osobnostních práv. Žalobce považoval pouze obecnou informaci, nikoli důvěrnou informaci anebo utajovanou skutečnost, a tu mu byl povinný subjekt povinen poskytnout, případně mohl využít možnosti poskytnutí tzv. obecné informace nebo tzv. zkráceného sdělení, v němž by osobní údaje začernil. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. V reakci na výzvu městského soudu ke sdělení, za jakým účelem žalobce předmětné informace požaduje a jakým způsobem by s nimi v případě jejich poskytnutí naložil, žalobce v podání z 31. 8. 2020 městskému soudu sdělil, že důvodem pro podání žádosti bylo podezření na protiprávní jednání spočívající v neoprávněném užívání dotací v pracovněprávní oblasti. Tyto informace žalobce žádal po správních orgánech proto, neboť po jejich poskytnutí a prostudování zvažuje podání trestního oznámení na příslušné osoby.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě doslova zopakoval obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Vyjádření dotčené osoby

9. B. G., jehož pracovního zařazení se žádost o poskytnutí informací týkala, k vyrozumění o probíhajícím řízení podáním z 15. 7. 2020 sdělil městskému soudu, že nebude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Zároveň uvedl, že žalobce zná jen od vidění, nemá s ním nic společného a nepřeje si, aby mu o něm byly poskytovány jakékoli informace.

VI. Posouzení věci městským soudem

10. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházející ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal toto rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
11. Městský soud shledal žalobu důvodnou, a jelikož zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., rozhodl bez nařízení jednání.
12. Nejprve se městský soud zabýval tvrzenými procesními pochybeními povinného subjektu a žalovaného, jež měla spočívat v tom, že žalobce nebyl řádně vyzván k odstranění vad svého odvolání, jež bylo tvořeno čtyřmi podáními, a že se žalovaný nezabýval všemi námitkami v nich obsaženými.

13. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutí povinného subjektu bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 9. 5. 2017 s poučením, že proti němu může podat do 15 dnů odvolání. Dne 12. 5. 2017 byl pracovníci povinného subjektu Mgr. A. K. doručen e-mail bez zaručeného elektronického podpisu, v němž žalobce vyjádřil nespokojenost s odmítnutím své žádosti a přesvědčení, že mu měly být informace poskytnuty alespoň v rozsahu neobsahujícím citlivé a důvěrné informace třetích osob, neboť žádost podal ve veřejném zájmu, a avizoval brzké podání „řádného odvolání“. Dne 15. 5. 2017 byla povinnému subjektu doručena čtyři rukou psaná podání, z nichž vyplývá žalobcův nesouhlas s rozhodnutím povinného subjektu, avšak zejména kvůli naprosté absenci souvislého textu (podání jsou tvořena jednotlivými slovy s významným nadužíváním interpunkčních znamének) a své nepřehledné vizuální úpravě jsou z velké většiny nesrozumitelná.
14. Přípisem z 16. 5. 2017 povinný subjekt vyzval žalobce k odstranění nedostatků všech čtyř podání. Podle této výzvy povinný subjekt vyhodnotil jedno z podání jako odvolání proti rozhodnutí ze 4. 5. 2017, druhé jako stížnost dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, třetí jako námitku podjatosti vůči blíže neurčené osobě a čtvrté rovněž jako nedostatečně určitou námitku podjatosti. Ke každému z uvedených podání povinný subjekt uvedl, jaké náležitosti mu schází, a vyzval žalobce k odstranění jejich vad do pěti dnů od doručení výzvy. Ve vztahu k rozhodnutí ze 4. 5. 2017 povinný subjekt požadoval srozumitelné doplnění toho, v čem žalobce spatřuje jeho rozpor s právními předpisy a nesprávný postup povinného subjektu. Výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou 19. 5. 2017. Žalobce své podání ve stanovené lhůtě, ale ani později, žádným způsobem nedoplnil.
15. Z uvedeného je zřejmé, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem, když žalobce podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzval k odstranění vad jeho převážně nesrozumitelného podání, poučil jej o tom, jakým způsobem má vytčené vady odstranit, a stanovil mu za tím účelem lhůtu. Jelikož žalobce vady neodstranil, povinný subjekt předložil spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Žalobní námitka, podle níž byl žalobce vyzván k odstranění vad odvolání až po právní moci rozhodnutí odvolacího orgánu, tudíž není důvodná.
16. Přisvědčit nelze ani žalobcovu tvrzení, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami obsaženými v odvolání, resp. ve všech čtyřech listinách, jež byly podle žalobce jeho přílohou. Žalobce totiž neuvedl, které konkrétní odvolací námitky byly podle jeho názoru opomenuty, a tato jeho námitka je tak zcela neurčitá. Městský soud k tomu nicméně podotýká, že žalovaný obsah všech těchto listin vyhodnotil, a pokud se týkaly odvoláním napadeného rozhodnutí, na jejich obsah reagoval, ve zbytku pak vyzval žalobce k odstranění jejich vad.
17. Stěžejní otázka pro posouzení věci samé spočívá v tom, zda povinný subjekt postupoval správně, když žalobcovu žádost o poskytnutí informací odmítl s poukazem na ochranu osobních údajů dotčené osoby, B. G.
18. Osobním údajem se podle § 4 písm. a) ZOOÚ pro účely tohoto zákona rozumí „*jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.*“ Jeho definice je koncipována „*co nejširěji, aby zahrnovala veškeré informace o určitém či určitelném jednotlivci.* Nejedná se tedy pouze o identifikační údaje, tedy údaje, na jejichž základě můžeme danou osobu odlišit od osob jiných, jak je někdy nesprávně vykládáno, ale skutečně o všechny, byť zdánlivě banální či

nekonkrétní skutečnosti a informace, které se týkají přímo či nepřímo určené nebo určitelné fyzické osoby. Jinými slovy pokud je osoba, která informací disponuje, schopna ji přiřadit ke konkrétnímu člověku, potom se o osobní údaj jedná“ (Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D.: Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012).

19. Žalobce v žádosti požadoval poskytnutí informací týkajících se konkrétní fyzické osoby, specifikované jménem (ačkoli v něm žalobce udělal chybu vynechav jedno písmeno) a pracovním poměrem ke konkrétnímu zaměstnavateli, tato fyzická osoba tudíž byla jednoznačně určeným subjektem, k němuž by byl žalobce s to získané údaje přiřadit. Informace o pracovním zařazení a specifikaci práce B. G., jakož i o trvání jeho pracovního poměru, jsou přitom osobními údaji ve shora vymezeném smyslu. O tom ostatně není mezi účastníky řízení sporu.
20. Poskytování osobních údajů v režimu InfZ je upraveno v jeho § 8a, podle něž „[i]nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“ (odst. 1), přičemž „[p]ovinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení“ (odst. 2). Výluku z tohoto obecného pravidla představuje § 8b InfZ podle něž „[p]ovinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky“ (odst. 1). „Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území“ (odst. 2). „Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků“ (odst. 3).
21. Vztah InfZ a ZOOÚ popsal Nejvyšší správní soud v bodu 24 rozsudku č. j. 8 As 12/2015 - 46 ze dne 25. 3. 2015 takto: „Při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 - 133).“ Dále uvedl: „Pokud určitý údaj o fyzické osobě patří nejen výlučně do soukromí dotčené osoby, ale je také součástí veřejné sféry a existuje veřejný zájem na jeho poskytnutí, vztahuje se na něj nejen právo na ochranu soukromí subjektu údajů, ale také právo na informace svědčící naopak žadateli o předmětnou informaci“ (bod 22). „Pro posouzení, které z předmětných dvou základních práv má v konkrétní věci převážet, je třeba použít testu proporcionality, který se tradičně skládá ze tří kroků: v prvním kroku je zvažováno kritérium vhodnosti (zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku kritérium potřebnosti (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými

opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), ve třetím kroku kritérium proporcionality v užším smyslu (porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).“ (Bod 25).

22. Podle § 5 odst. 2 ZOOÚ ve znění do 23. 4. 2019 „[s]právce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,
 - a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,
 - b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
 - c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,
 - d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
 - e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
 - f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
 - g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.“
23. ZOOÚ tedy nezná obecně formulovanou výjimku, podle níž by bylo lze zpracovávat osobní údaje bez souhlasu jejich subjektu „ve veřejném zájmu“. Do jisté míry příbuznou povahu mají již citované prolomení ochrany osobních údajů v zájmu kontroly hospodaření s veřejnými prostředky podle § 8b InfZ a v zájmu kontroly veřejně činných osob, funkcionářů a zaměstnanců veřejné správy podle § 8a odst. 2 InfZ, jež je obdobou § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ.
24. Žádná z výjimek uvedených v § 5 odst. 2 ZOOÚ se v projednávané věci neuplatní. Žalobce v žalobě neuvedl, na základě které z nich by jí měly být osobní údaje poskytnuty, avšak teoreticky přicházejí v úvahu písmena e) a f). Jelikož B. G. nebyl veřejně činnou osobou, funkcionářem nebo zaměstnancem veřejné správy, nýbrž zaměstnancem soukromého subjektu, [písm. f) a § 8a odst. 2 InfZ], zkoumal městský soud splnění podmínek uvedených pod písm. e). Při tom seznal, že z žalobcových tvrzení ani z obsahu spisu nevyplývá, že by poskytnutí osobních údajů této osoby mělo být nezbytné pro ochranu práv nebo právem chráněných zájmů žalobce nebo jakékoli jiné osoby.
25. Městský soud se dále zabýval otázkou, zda lze na projednávanou věc aplikovat § 8b InfZ, konkrétně zda žalobce požadoval informace o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky.
26. Při výkladu pojmu „veřejné prostředky“ vycházejí správní soudy z definice tohoto pojmu obsažené v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, podle něž se jedná o „veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a)“, jimiž jsou „státní příspěvková organizace, státní fond, územní samosprávný celek, městská část hlavního města Prahy, dobrovolný svazek obcí, příspěvková organizace územního samosprávného celku, městské části hlavního města Prahy

nebo dobrovolného svazku obcí, státní organizace Správa železniční dopravní cesty a jiná právnická osoba zřízená k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnická osoba zřízená na základě zvláštního právního předpisu, která hospodář s veřejnými prostředky“ (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06 ze dne 24. 1. 2007 nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 64/2008 - 155 ze dne 1. 6. 2010).

27. „Příjemcem“ veřejných prostředků je pak „*velice široký okruh osob*“, a tento pojem je třeba vykládat tak, že pod něj spadá „*jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2010 - 79 ze dne 27. 5. 2011).
28. Žalobce požadoval poskytnutí určitých informací ohledně pracovního místa B. G., zřízeného v ubytovně provozované společností UMZ s.r.o., IČO: 269 28 761, na základě žádosti jednatelky této společnosti, V. G., podané Úřadu práce České republiky, KoP Přerov. Podle žalobcovy žádosti bylo toto pracovní místo „dotované“, tedy financované z veřejných prostředků, a právě tato okolnost byla podle jeho vyjádření v řízení před soudem důvodem, proč žádal v rámci kontroly hospodaření s těmito prostředky o poskytnutí předmětných údajů.
29. Aktivní politika zaměstnanosti je upravena v páté části zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, jejíž hlava IV upravuje poskytování příspěvků na společensky účelná pracovní místa (§ 113), překlenovací příspěvek (§ 114), příspěvek v době částečné nezaměstnanosti (§ 115), příspěvek na zapracování (§ 116) a příspěvek při přechodu na nový podnikatelský program (§ 117). Příjemcem těchto příspěvků je v závislosti na tom, o který z nich se jedná, zaměstnavatel nebo fyzická osoba (§ 118 a § 119), v případě příspěvků na pracovní místa zřízená zaměstnavateli je příjemcem příspěvku zpravidla zaměstnavatel. Aktivní politika zaměstnanosti je financována z prostředků státního rozpočtu (§ 107 odst. 1 věta první zákona). Příspěvky podle zákona o zaměstnanosti jsou tedy poskytovány z veřejných prostředků a na jejich příjemce dopadá § 8b InfZ.
30. Podle § 8b odst. 2 InfZ se poskytování osobních údajů nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Poznámka pod čarou 4c) pak odkazuje na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 12/2001 Sb., o státní pomoci při obnově území postiženého živelní nebo jinou pohromou a o změně zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o státní pomoci při obnově území). Účelem této „výluky z výluky“ je vyloučit poskytování osobních údajů o příjemcích důchodů, péče hrazené z veřejného zdravotního pojištění, dávek státní sociální podpory, dávek sociální péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti a podobně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2010 - 79 ze dne 27. 5. 2011). Zákon o zaměstnanosti ve výčtu obsažen není a příspěvky poskytované podle něj v rámci aktivní politiky zaměstnanosti se svou povahou mezi vypočtené případy neřadí; na kontrole hospodaření s nimi lze podle názoru městského soudu spatřovat veřejný zájem.

31. Stěžejní otázkou, od níž se posouzení žalobcovy žádosti odvíjí, je ta, zda byla na specifikované pracovní místo poskytnuta jakákoli forma příspěvku z veřejných prostředků. Pakliže nikoli, neexistoval by právní důvod pro poskytnutí jakýchkoli osobních údajů dotčené fyzické osoby. Jestliže ano, záleželo by na tom, zda byl příjemcem veřejných prostředků zaměstnavatel, nebo přímo dotčená osoba. Podle § 8b InfZ lze přitom poskytnout pouze tyto osobní údaje příjemce veřejných prostředků: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Žalobcem požadované údaje o pracovním zařazení B. G. a specifikaci jeho práce lze přitom hypoteticky podřadit pojmu „podmínky poskytnutých veřejných prostředků“. O poskytnutí příspěvku v rámci aktivní politiky zaměstnanosti uzavírá Úřad práce s jeho příjemcem písemnou dohodu (§ 119 odst. 1 zákona o zaměstnanosti), jejíž povinnou součástí jsou mimo jiné právě podmínky, za kterých bude příspěvek poskytován [§ 119 odst. 2 písm. c) téhož zákona]. Lze si totiž představit, že součástí těchto podmínek byly také některé z těch charakteristik pracovního místa, jejichž poskytnutí žalobce ve své žádosti požadoval. Při posuzování, které konkrétní informace lze na základě tohoto ustanovení poskytnout, je třeba přihlížet ke smyslu komentované úpravy, jímž je požadavek umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Poskytnout bude proto nutno takové informace o účelu a podmínkách poskytnutých veřejných prostředků, umožňující v dostatečné míře posoudit hospodárnost využití veřejných prostředků (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 118/2002 - 37 ze dne 9. 12. 2004).
32. Jestliže by bylo možné na základě provedené úvahy poskytnout informace, jež by zasáhly do soukromí fyzické osoby, musel by povinný subjekt nalézt spravedlivou rovnováhu mezi žadatelovým právem na informace ve veřejném zájmu a právem na ochranu soukromí dotčené osoby. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodu 20 rozsudku č. j. 2 As 88/2019 - 29 ze dne 27. 5. 2020: *„Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu. Požadavek ‚přiměřenosti‘ je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu).“* Při posouzení této přiměřenosti by povinný subjekt byl povinen postupovat analogicky jako v případě žádosti o poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců placených z veřejných prostředků, tedy aplikovat test, jež s odvoláním na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vymezil Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 takto: *„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. ‚společenského hlídačského psa‘; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“* Ačkoli v projednávané věci požadované informace nezahrnují platy zaměstnanců povinného subjektu, závěry vyslovené v tomto nálezu je třeba podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu č. 18030/11 ze

dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*) vztáhnout na všechny případy, kdy dochází ke střetu žadatelova práva na informace a práva dotčené osoby na soukromí. Podmínky pro aplikaci tohoto testu poté upřesnil Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 88/2019 - 29 ze dne 27. 5. 2020.

33. Pro zodpovězení všech nastíněných otázek však neposkytuje napadené rozhodnutí ani obsah správního spisu dostatečný podklad. Žalobce v žádosti sice uvedl, že předmětné pracovní místo je „dotované“, správní orgány se však k tomuto tvrzení ve svých rozhodnutích žádným způsobem nevyjádřily. Na jedné straně je výslovně nezpochybnily, což se zdá nasvědčovat správnosti tohoto tvrzení, na druhé straně však žádost posoudily výlučně podle § 8a InfZ, nikoli podle § 8b InfZ, jež by v takovém případě musely aplikovat. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, zda byl na předmětné pracovní místo poskytnut jakýkoli příspěvek z veřejných prostředků, a zda tedy vůbec přichází v úvahu aplikace § 8b InfZ. Stejně tak není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda některé z žalobcem požadovaných informací definičně spadají pod informace, jež lze poskytnout podle odstavce 3 citovaného ustanovení. Nakonec je třeba přisvědčit žalobci v tom, že správní orgány ani nepoměřovaly zájem na ochraně soukromí dotčené osoby se zájmem na poskytnutí informací ve veřejném zájmu, jenž existuje na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Aby obstálo odmítnutí žalobcovy žádosti pouze s poukazem na ochranu osobních údajů dotčené fyzické osoby, nesměly by být splněny podmínky pro aplikaci § 8b InfZ. Rozhodnutí správních orgánů však neobsahují důvody, o které by bylo lze takový závěr opřít, neboť povinný subjekt ani žalovaný se splněním podmínek tohoto ustanovení vůbec nezabývali. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Městský soud shledal žalobu důvodnou, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto je zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil podle § 78 odst. 4 žalovanému k dalšímu řízení. V něm si žalovaný předně ujasní, zda se žádost o informace týká pracovního místa, na něž byly poskytnuty veřejné prostředky (na př. formou příspěvku v rámci aktivní politiky zaměstnanosti), a zda lze tedy na žádost aplikovat § 8b InfZ; bude-li odpověď kladná, určí osobu příjemce veřejných prostředků a posoudí, zda žalobcem požadované údaje spadají typově pod údaje, jež lze podle citovaného ustanovení poskytnout; jestliže by poskytnutím takových údajů bylo zasaženo do soukromí fyzické osoby, posoudí, které z dotčených práv – a případně v jaké míře – vzhledem k okolnostem případu převáží; přitom žalovaný poskytne fyzické osobě, již by se poskytnutí informací mohlo dotknout, příležitost k tomu, aby se mohla k věci vyjádřit a uplatnit svá práva a oprávněné zájmy (k tomu podrobněji srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 - 62 ze dne 22. 10. 2014, body 107 a 108). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, avšak v průběhu řízení mu nevznikly žádné náklady (od soudních poplatků byl osvobozen), proto mu soud nemohl přiznat jejich náhradu, a žalovaný ve věci úspěch neměl, proto právo na náhradu svých nákladů nemá.
36. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením č. j. 65A 51/2017 - 10 ze dne 27. 9. 2017 ustanovil žalobci zástupcem advokáta Mgr. Pavla Kužílka, jehož hotové výdaje a

odměnu za zastupování podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí stát. Městský soud proto přiznal ustanovenému zástupci podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, odměnu za tři úkony právní služby po 3 100 Kč: první porada s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení, sepis doplnění žaloby z 1. 8. 2017, sepis podání z 31. 8. 2020 k výzvě soudu [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d)], paušální náhradu hotových výdajů po 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3), náhrada hotových výdajů – cestovného ve výši 259 Kč v souvislosti s nahlížením do spisu 31. 7. 2017 (§ 13 odst. 1) a související náhrada za promeškaný čas ve výši 100 Kč za každou ze čtyř započatých půlhodin (§ 14 odst. 1). K takto vypočtené částce (10 859 Kč) je třeba připočíst částku 2 280,39 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty v sazbě 21 %, k jejímuž placení je ustanovený zástupce registrován (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 13 139,39 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškaní lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová

předsedkyně senátu